

AL RACC, NO ES POT APRENDRE A CONDUIR EN CATALÀ

• Ernest Sabater

El curs passat tres consocis de Llengua Nacional van intentar aconseguir rebre classes en català per a l'obtenció del carnet de conduir en català: impossible. Com a resposta curiosa, a una consòcia van dir que les de pràctiques sí que podrien ser en català!

En vista d'això, i davant la contradicció flagrant amb la campanya CATALÀ SOBRE RODES que ben recentment havia dut a terme la Direcció General de Política Lingüística, una d'aquestes persones va intentar entrevistar-se amb el Cap del Servei de Normalització, senyor Planella. Només va aconseguir parlar-hi per telèfon, després d'anar-li al darrera més d'un mes: mai no hi era o li deien que feia de vacances (i no era a l'estiu)... Finalment, aquest alt funcionari, que paguem entre tots perquè defensi i expandeixi l'ús del català i, com a mínim, perquè conegui l'estat de la qüestió, li va dir que no podia ser, que al RACC segur que en feien, "perquè estaven molt en contacte amb ells".

Assabentat d'això, com a soci del RACC i fent-me ressò d'aquest intolerable estat de coses, vaig

adreçar-me a la direcció d'aquella entitat, de la qual vaig obtenir una carta on es deien coses tan saboroses com aquestes:

"D'altra banda, vostè manifestava el seu enuig pel fet que les classes teòriques que s'imparteixen a l'autoescola del RACC no són exclusivament en català. Si bé el nostre desig seria que fos així, sovint ens trobem que els mateixos alumnes demanen que les fem en castellà, no només perquè tenen dificultats per a entendre determinats conceptes, sinó pel fet que en haver-se d'examinar en castellà, caldria aprendre una terminologia que en alguns casos ja suposa una dificultat important, en dos idiomes".

D'aquestes ratlles es desprenen unes quantes coses, de mal en pitjor:

1.- El RACC creu que el català és un idioma inútil i incompreensible que no serveix per a entendre unes explicacions.

2.- El RACC creu que els seus associats, fins i tot els que sens dubte voldrien i podrien seguir classes en català (no demanava pas que fessin, encara, totes les classes en català, sinó que fessin grups en català, de moment) són rematadament curts.

3.- El RACC creu que jo que li enviava la carta estava als llimbs i que ignorava els drets dels ciutadans catalans a examinar-se en català i la pràctica que ja es duia a terme (això sí, no sense entrebancs) d'exàmens en català a Trànsit. Una de dues: o em volien enganyar, fent-me creure que no era possible d'examinar-se en català, o ells mateixos es trobaven totalment desinformatos del fet, tot i estar tan "en contacte" amb el senyor Planella del Servei de Normalització del Català.

En vista de tot això els vaig enviar una altra carta dient que si no canviaven en la seva actitud em donaria de baixa i que l'Associació començaria una campanya perquè els catalans conscients es donessin de baixa del RACC. Els feia notar l'engany de què havien volgut fer-me objecte i els donava un termini perquè anunciessin als diaris que ja feien classes en català. Es van limitar a respondre'm amb una altra carta tirant pilotes fora i argumentant un seguit de contradiccions absurdes sobre la inconveniència de fer grups "per no discriminar el català"(!?)

OPINIÓ

Abans d'acabar l'any he cursat la baixa i avui faig públic l'estat de la qüestió i amb això iniciem la campanya perquè el RACC s'adoni en quin país viu, dels anys que fa que milers de joves reben una bona part del seu ensenyament en català i que hi ha molts ciutadans que volen "viure en català", frase que fins i tot el president Pujol ha utilitzat, manllevant-la dels arcaïans que ja era hora!

Un capítol a part es mereix l'actitud de Trànsit d'obligar a demanar expressament i amb quinze dies d'anticipació per mitjà de les Acadèmies de conducció la realització d'un examen en català. N'hem seguit les experiències d'una persona que cada vegada de les que hi va haver d'anar ho va fer i ho va obtenir, no sense alguna ironia d'una funcionària que, davant la denúncia a la superioritat, va ser retirada o amonestada i ja no hi va haver cap més problema. Fins i tot una vegada van oferir exàmens en català a qui els volgués, però és clar, com que ningú no n'havia seguit les classes en la llengua del país, no en van haver de donar cap més. Les primeres vegades que aquesta persona s'examinava li van passar un paperot brut i tacat, escrit a màquina i en un català detestable barrejat amb castellà i amb barbarismes de tota mena. Les altres vegades ja eren textos correctes.

La conclusió que podem arribar a treure'n, tant d'aquesta experiència com de l'estudi que va dur a terme la nostra Secció d'Extensió d'ús i que vam publicar en aquestes pàgines, és que avui dia, A LA CIUTAT DE BARCELONA NO ES POT APRENDRE A CONDUIR EN CATALÀ ENLLOC. Per tant, al Cap i Casal de Catalunya, almenys, la campanya CATALÀ SOBRE RODES ha estat un fracàs total. La Direcció General de Política Lingüística, pel resultat de les gestions fetes per alguns socis nostres, vol viure a la inòpia i no efectua un seguiment de la presència de textos en català a les acadèmies de conducció, ni informa sobre els drets dels ciutadans a seguir els estudis en català, a utilitzar el material en català que es va editar amb un cost que suposem molt elevat i que és totalment infrautilitzat. Així van les coses de la normalització, que continua sent, a la pràctica, un concepte buit, tan buit com

les llaunes de Coca-Cola que el director general de Política Lingüística i el seu eficaçíssim cap de Normalització van tenir el valor d'anar a col·locar el diumenge 12 de desembre a la plaça de Catalunya. Com vaig escriure fa anys, els torno a dir: que catalanitzin ells, que per a això cobren. El nefast "Depèn de vostè" continua flotant.

Esperem la nova llei de Normalització i escoltem amb sorpresa els discursos del president Pujol sobre la necessitat de militància lingüística i sobre les noves mesures catalanitzadores. Mentrestant, nosaltres, els pocs militants lingüístics que quedem, tenim dificultats per a obtenir subvencions, tant per a la difusió del català, com per a la confecció d'estudis, o per a la preparació d'actes culturals, i també per la nostra col·lecció de llibres "La Busca". Alguna vegada ens han contestat que la nostra sol·licitud reuneix els requisits adequats per a optar a la subvenció però que no ens la donaven. I això ho tenim per escrit.

Ens pensem adreçar directament al president de la Generalitat per fer-li saber que els seus subordinats no estan en la línia que ell públicament defensa i per fer-li saber que ser militant lingüístic és mal vist per la Direcció General de Política Lingüística.

